

Hồi 14

Đả Bại Thi Quái

N

ưa mắt nhìn quanh, La Nhược Phi bảo:

- Bọn chúng những tướng người như Từ Bình, là kẻ ta luôn ác cảm, nên chuẩn bị cho người một tịnh phòng không được tinh tươm! Có lẽ người trách đúng, bọn chúng phải được giáo huấn lại về cách đối nhân xử thế!

Hoàng Định dù vẫn còn ngây ngất sau một khoảng đường được chính La Nhược Phi đi đầu, nhưng với sự cảnh giác vừa có, Hoàng Định biết phải nói gì:

- Đối với tại hạ, được ở trong một tịnh phòng vừa ấm áp vừa khang trang như thế này đã là điều ngoài sức tưởng! Thiết tưởng, Đường chủ đừng quá bận tâm!

La Nhược Phi phì cười:

- Ta quên mất trước đây người xuất thân liệt hộ, chỉ quen lấy núi rừng làm chỗ trú thân nên chưa hưởng thụ những tiện nghi như thế này!

Đó là lời nói chỉ có ở những kẻ thân tình, ả muốn Hoàng Định phải xem ả là người như vậy! Do biết nên Hoàng Định không để ả đạt ý đó! Vờ nhắm mặt, Hoàng Định tìm cách đui khéo ả:

- Rất tiếc, tại hạ không có phúc phận cùng dự chung tiệc rượu với Đường chủ, còn làm cho những thức ăn đã dọn sẵn giờ phải nguội lạnh! Mong Đường chủ tha thứ!

Ả làm cho Hoàng Định thất vọng:

- Cứ để chúng nguội lạnh! Thương thế của người là do thuộc hạ ta gây nên, ta phải chuộc lỗi bằng cách tự lo cho người!

Không đui ả bằng cách này, Hoàng Định dùng cách khác:

- Đa tạ sự quan tâm của Đường chủ! Những thương thế này tại hạ chỉ cần tịnh dưỡng một lúc là khỏi!

Ả mỉm cười:

- Thì ta cũng nghĩ như vậy nên quyết định lưu lại đây làm hộ pháp cho người!

Hoàng Định thật sự hoang mang:

- Làm Hộ pháp? Nghĩa là gì?

À cũng hoang mang:

- O...! Thì lúc ngươi tọa công đương nhiên phải cần có người làm hộ pháp! Không lẽ ngươi không biết chuyện đơn giản như vậy?

Lần này, Hoàng Định vờ hoang mang:

- Tọa công? Có loại võ công ngồi sao?

À nhìn chăm chăm vào Hoàng Định:

- Ngươi không biết thật hay đang giả vờ?

Hoàng Định cười gượng:

- Trông tại hạ giống người già vờ lẩm sao, Đường chủ?

À thu ánh mắt về:

- Ta có nghe Vương phó đường bẩm báo và có nói qua về việc đã chỉ điểm ngươi cách vận dụng nội lực. Ta chỉ nghĩ Vương phó đường đặt điều nói sai, cố ý hạ thấp ngươi để ngươi đừng lọt vào mắt ta!

Hoàng Định cười lạt:

- Hạ thấp tại hạ, đương nhiên đó chính là chủ ý của Vương phó đường! Tại hạ không nghi ngờ điều ấy!

À nhăn mặt:

- Lại nữa rồi! Cứ mỗi lần nhắc đến chuyện này ngươi đều phản uất. Yên tâm đi! Tự ta biết thế nào là đúng sai, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh nhất định phải được trọng dụng!

Hoàng Định mừng khắp khởi:

- Đến lúc này mới có Đường chủ là người thứ nhất khiến tại hạ tin tưởng!

À vụt nghiêm mặt:

- Trách nhiệm của ta là tìm người để Bang chủ trọng dụng! Tuyệt đối ta không được phép nhìn lầm người!

Liền ngay lúc đó ả lại đổi giọng:

- Và cũng là nằm trong trách nhiệm của ta để giúp người phát huy hết năng lực sẵn có, hầu người đắc lực hơn trong việc thi hành mệnh lệnh sau này của Bang chủ, có lẽ ta phải chỉ cho người biết thế nào là toạ công!

Không ngờ đạt được thành tựu này, Hoàng Định thật sự phấn khích:

- Đường chủ cho hỏi, toạ công là gì? Sao Đường chủ bảo phải có toạ công thì mới phát huy hết năng lực sẵn có?

Ả tận tình giải thích:

- Người đã sẵn có nội lực, ta biết! Nhưng nội lực đó sẽ dần dần giảm đi nếu người không chuyên cần vận dụng tâm pháp để dưỡng nuôi và bổ sung chỗ bị thất thoát! Toạ công chính là cách duy nhất để thực hiện điều này!

Mắt Hoàng Định vụt sáng rõ:

- Nếu vậy thì hay quá, Đường chủ hãy mau chỉ cho tại hạ cách toạ công!

Ả thích thú:

- Vì có ý này nên ta mới bảo ta phải giúp người!

Bất chợt, Hoàng Định kêu:

- Ô...! Không được rồi...

Ả biến sắc:

- Tại sao? Hay người nghĩ ta hại người?

Hoàng Định động tâm, chỉ là một tiếng kêu không hàm rõ ý nghĩa tại sao La Nhược Phi phải biến sắc rồi lại buột miệng nói đến hai chữ "hại người"?

Chắc chắn có vấn đề! Và Hoàng Định phát lạnh khắp người khi nhớ đến lời giải thích trước kia của Bạch Điện Quái Nhân về sự lợi hại của Xạ Nguyên Châm! Và cũng như Hoàng Cửu từng nói, từ hạng Đường chủ trở lên, Bang chủ Kim Ma Bang có cách khác để khống chế họ, đó là dùng Xạ Nguyên Châm! Mà sứ giả là những người tin cẩn của Bang chủ, cấp bậc có phần cao hơn Đường chủ, tuy không hề có thuộc hạ dưới quyền, đó là lời giải thích của Vương Kiên, và ả La Nhược Phi vừa bộc lộ, á có trách nhiệm tìm người tài cho Bang chủ tin dùng, đủ hiểu ả sẽ tìm cách đưa Xạ Nguyên Châm vào người Hoàng Định!

Không nghe Hoàng Định đáp ả gọi giật giọng:

- Người đang nghĩ gì? Sao không đáp lời ta?

Hoàng Định đành phải làm ra vẻ thản nhiên:

- Tại hạ còn biết nghĩ gì ngoài việc áy náy vì đã làm Đường chủ lo sợ! Thật ra, tại hạ kêu như vậy vì chợt nhớ bản thân đang bị thương, có muốn nhờ Đường chủ chỉ điểm cách toạ công cũng không được!

Khuôn mặt ả giãn ra:

- Hoá ra là chuyện này! Người đúng là kẻ chẳng biết gì! Ngoài việc bổ sung nội lực, toạ công còn là cách tự chữa thương!

Hoàng Định dùng dùng nỗi giận:

- Quả nhiên Vương phó đường cố tình hại tại hạ!

Ả thất kinh:

- Sao? Vương Kiên còn hại người chuyện gì nữa?

- Có lần, vì thấy tại hạ bị thương Vương phó đường có hứa sẽ điểm chỉ cách tự trị thương! Nhưng sau đó, hoặc cố tình quên hoặc không muốn chỉ điểm nữa, khi tại hạ nhắc, Vương phó đường luôn nói là chưa có dịp! Bây giờ Đường chủ giải thích tại hạ mới phát hiện, hoá ra Vương phó đường muốn tại hạ phải bị thất thoát dần nội lực, đúng là muốn hại tại hạ mà!

Ả phì cười:

- Người nghĩ sai cho Vương Kiên rồi! Như lời Vương Kiên bảo, đúng là y có hứa và thật sự chưa có dịp! Vả lại, ta nghĩ, cũng là tâm pháp nhưng có loại cao minh có loại không! Giả như người đã được Vương Kiên chỉ điểm, nhất định đó là loại tâm pháp không cao minh bằng cách ta sắp chỉ điểm cho người! Thôi nào, người hãy xem đó là điều may mắn và là phúc phận của người!

Hoàng Định trở mặt:

- Thật như thế sao, Đường chủ?

- Về chuyện Vương Kiên hả?

- Không phải! Mà là chuyện dùng toạ công để trị thương?

- Được! Đương nhiên là được! Trước tiên người phải biết cách ngồi. Ngồi như thế này...

Vừa nói, ả vừa chạm tay vào Hoàng Định! Tuy là cách hướng dẫn cụ thể cho Hoàng Định biết ngồi đúng tư thế toạ công nhưng dấu sao sự động chạm của ả vẫn là cố ý!

Dù biết á cố ý, dù lòng đã tự dặn lòng nhưng chuyện động chạm giữa nam cô nữ quả vẫn làm Hoàng Định ngây ngất!

Hoàng Định như tan biến hoàn toàn định lực, để mặc cho ả biến thành một quỹ phong lưu.

Ả rất khéo léo, vừa chạm vừa vuốt ve, nắn Hoàng Định như nắn một tượng đất!

Sửa cho Hoàng Định ngồi đúng tư thế tọa công, ả vừa chạm tay vào từng huyệt đạo trên người Hoàng Định vừa thủ thủ bên tai:

- Tọa công là cách dẫn lực đạo đi khắp châu thân, theo một vòng gọi là Châu Thiên! Đầu tiên là ở huyệt Đan Điền này, sau đó qua các huyệt, các huyệt...

Ả tuần tự chỉ rõ cho Hoàng Định biết thế nào là một vòng Châu Thiên, dẫn lưu nội kinh từ huyệt Đan Điền sau lại quy hoàn Đan Điền!

Khi còn vài ba huyệt đạo nữa là kết thúc một vòng Châu Thiên, ả vừa nói vừa phả ra những hơi thở gấp gáp:

- Để kết thúc vòng Châu Thiên cần phải đưa nội lực qua hai huyệt đạo nữa, đó là huyệt Cửu Vũ và huyệt...

Hoàng Định thừa biết đó là huyệt gì, nhưng do đang bị mê hoặc nên Hoàng Định vẫn như người đang trong mơ!

Giấc mơ đó đột ngột biến mất ngỡ có một tiếng động mơ hồ đưa vào! Hoàng Định nghe tiếng động thì La Nhược Phi cũng nghe!

Ả dừng nói và cũng dừng lời thủ thủ! Thay vào đó, ả trầm giọng, mà thật ra ả không cần trầm giọng vì giọng của ả thực chất đang khào khào:

- Ả nào dám phá rối ta? Không biết ta cần dặn thế nào sao?

Hoàng Định tỉnh ngộ! Và hiểu, ả nói như vậy vì ả đã từng nhiều lần dùng thủ đoạn này. Nhiều đến nỗi gã Chu Thất cũng biết nên gã vẫn gọi đây là trò phong lưu!

Căm phẫn vì đã để ả đưa vào tròng, Hoàng Định chực phát tác, những muốn dồn toàn lực quật cho ả một kinh tan hoa nát ngọc!

Thế nhưng, ả còn căm phẫn hơn Hoàng Định khi ả nghe có tiếng cười lạnh thoảng theo gió đưa vào:

- Tiện tỳ họ La kia! Ngươi mặt dày mặt dạn thật đấy!

Ả bật đứng dậy:

- Bạch Diện Quái Nhân? Người còn dám đến đây sao?

Hoàng Định giật mình! Có Bạch Diện Quái Nhân xuất hiện, nghĩa là trước kia ở bên ngoài Tuyệt Trận - Lạc Tiên Cốc, Bạch Diện Quái Nhân vì không chờ Hoàng Định được nữa nên đã bỏ đi! Không hiểu Bạch Diện Quái Nhân có còn bị Xạ Nguyên Châm hành hạ nữa không? Hay Bạch Diện Quái Nhân đã nhờ nửa phần còn lại của Bạch Vân bí kíp nên đã tiêu trừ được Xạ Nguyên Châm?

Có tiếng Bạch Diện Quái Nhân đưa vào:

- Có chỗ nào ta không dám đến? Có đến nên ta mới biết được tại sao người lại có biệt danh là Phong Lưu Tử La Nhược Phi! Ha... ha...

Ả quay lại và nói với Hoàng Định thật nhanh:

- Người cứ theo tâm pháp đó tọa công trị thương. Đừng để tâm đến lời nói của tên Bạch Diện Quái Nhân!

Vút!

Ả lao đi nhanh như tia chớp, cho Hoàng Định mục kích một thân thủ thượng thừa.

Đối với Hoàng Định, không cần ả nói Hoàng Định cũng phải tọa công và là tọa công theo cách riêng của Hoàng Định! Thứ nhất, vì đây là cơ hội cho Hoàng Định tọa công danh chính ngôn thuận, chẳng phải ả vừa bày cách đó sao? Thứ hai, Hoàng Định đang nôn nóng tự muốn kiểm tra, xem bản thân có bị La Nhược Phi đưa Xạ Nguyên Châm vào người chưa?

Do đó, Hoàng Định ngay lập tức dẹp bỏ tạp niệm, toàn tâm toàn ý tọa công!

Mở mắt ra, Hoàng Định vỡ giận dữ:

- Đây là tịnh phòng dành riêng cho bốn sứ giả, ai cho mụ tự ý tiến vào?

Mụ Thi Quái mỉa mai:

- La Đường chủ còn không cấm ta, một sứ giả như người có quyền gì?

Hoàng Định lập tức đứng lên:

- La Đường chủ đâu? Ta muốn biết một sứ giả như ta có quyền gì?

Mụ tái mặt:

- Người đừng đem La Đường chủ ra dọa ta! Một sứ giả như người nếu có quyền thì có trên bang đồ Kim Ma Bang! Ta chưa gia nhập, người không có quyền gì trên ta!

Hoàng Định ngăn người:

- Mụ không phải bang đồ bốn bang?

Mụ cười lớn:

- Người hối hận rồi sao? Bởi vậy, người có thực quyền ở đây là ta, không phải người!

Hoàng Định cười nhạt:

- Ý mụ muốn nói mụ ý trưng vào bản lãnh của mụ?

Mụ giễu cợt:

- Không sai! Trừ phi người muốn thử lại một lần nữa!

Hoàng Định đánh giọng:

- Đó cũng là ý của ta! Tiếp chiêu!

Vù...

Tiên hạ thủ vi cường, Hoàng Định xuất thủ liền với tiếng quát!

Mụ Thi Quái có phần bất ngờ:

- Người mà dám? Đỡ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Hoàng Định chỉ hơi chao đảo, đủ cho mụ Thi Quái hoảng hồn:

- Quả nhiên nội lực khá thâm hậu!

Hoàng Định cười lớn:

- Lúc trước, phần ta nhượng mụ, phần ta bị nội thương! Lần này, mụ đừng mong toại nguyện! Đỡ!

Vù... Vù...

Mụ Thi Quái rít lên the thé:

- Người khôi phục thì sao? Người tưởng người là đối thủ của ta ư? Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Do không còn phải giả vờ bị nội thương nữa. Hoàng Định ngang nhiên chờ chưởng chạm chưởng.

Ầm!

Tiếng chấn kinh còn vang dội, Hoàng Định lạng người tìm cách tiếp cận đối phương.

Vụt!

Mu lạnh lệ dịch người:

- Người muốn áp sát ta sao? Đâu dễ! Đỡ!

Vù... Vù...

Mụ không dám để Hoàng Định áp sát, hoá ra mụ sợ những phản ứng linh hoạt của Hoàng Định như mụ đã thấy lúc Hoàng Định trừng trị ả hồng hách!

Hoàng Định thật sự tiếc vì không thể sử dụng toàn bộ sở học! Hoàng Định chỉ có thể vận dụng những chiêu thức tầm thường như lâu nay đã cô làm ra như vậy!

Muốn đả bại mụ Thi Quái, nếu chỉ trông chờ vào nội lực là thất sách! Bởi nội lực của mụ như có phần trội hơn! Và như thế, Hoàng Định chỉ còn cách vận dụng tâm cơ, có áp sát được mụ mới có cơ hội hạ thủ mụ!

Để làm điều này, vờ bị thương để bất ngờ phản công, Hoàng Định đã một lần áp dụng và bây giờ để gì mụ mắc bẫy! Không có cách này, Hoàng Định có cách khác! Đó là Hoàng Định lợi dụng mọi vật dụng sẵn có trong tịnh phòng!

Chộp vào cấm đôn, nơi La Nhược Phi từng ngồi, khi điềm chỉ Hoàng Định cách toạ công, Hoàng Định ném vào kinh phong của mụ.

Vụt!

Ầm! Bốp!

Cấm đôn vỡ tung, bay tứ phía! Hoàng Định có ý mừng vì phát hiện mụ cũng phải lo tránh né những mảnh vỡ kia!

Hoàng Định liêu lĩnh xông vào:

- Xem chiêu!

Vù...

Biết Hoàng Định chỉ muốn áp sát, mụ thối lui thật nhanh, không cho Hoàng Định thực hiện ý đồ.

Vụt!

Mất cơ hội áp sát, Hoàng Định giận dữ nhả kinh:

- Đỡ!

Vù... Vù...

Mụ cười the thé:

- Thi thố nội lực với ta là tự sát! Hé... Hé...

Vù...

Ầm!

Hoàng Định lão đảo, nhân đó vờ lui sát chân tường phía hậu!

Mụ đắc ý lao đến:

- Nằm xuống!

Vút!

Ào... Ào...

Hoàng Định cười nụ:

- Chưa chắc!

Dịch người qua một bên, Hoàng Định trông chờ một kết quả thảm hại sẽ đến với mụ!

Điều đó liền xảy ra.

Ầm!

Chưởng lực của mụ quật luôn vào tường! Tường vỡ và phần nào phản kính ngược lại vào mụ.

Rào... Rào...

Bị phản kính làm cho thân hình đình trệ, mụ lo ngại khi phát hiện Hoàng Định nhân cơ hội đó tiến sát vào! Hoàng Định quát to:

- Đỡ!

Vù...

Mụ lui nhanh, hy vọng Hoàng Định sẽ bị hụt đà!

Vụt!

Nào ngờ, Hoàng Định đã tính trước điều này và Phi Xà Cước được Hoàng Định tung ra:

- Trúng!

Vù...

Theo bản năng phải có của người luyện võ, mục cần gì phải lùi nếu mục có thể vừa nghiêng đầu tránh chiêu vừa có cơ hội phản công?

Mục làm y như vậy:

- Người muốn chết! Đỡ!

Ào...

Thấy mục xuất thủ nghĩa là mục chấp nhận cùng mình chiêu chiết chiêu, Hoàng Định cười vang:

- Mục trúng kế của ta rồi! Đỡ! Đỡ!

Thu cước về và dùng luôn cước đó làm chân trụ, Hoàng Định vậy là hoàn toàn áp sát đối phương! Song thủ của Hoàng Định lập tức công tới tấp vào mọi bộ vị của mục.

Vù...

Vù...

Đã lỡ rồi, không chấp nhận cũng phải chấp nhận, mục Thi Quái vươn rộng song trảo, vọt loạn vào Hoàng Định:

- Được! Hãy xem Thi Trảo lợi hại của ta!

Vụt...

Vụt...

Nghe nói Thi Trảo, dù chưa biết gì Hoàng Định vẫn đoán là trong trảo có độc! Tuy trong lòng thầm kinh hãi nhưng ngoài miệng Hoàng Định vẫn cười cười nói nói:

- Mục đừng quên ta đã được phục Hoàng Tinh Đổm của Hồng Long Linh Xà! Đỡ!

Vù...

Biến đổi chiêu thức, Hoàng Định chộp luôn vào giữa hai huyệt Lao Cung của mục!

Hoàng Định cố ý không nhắc gì đến chất độc, nếu thật sự trong Thi Trảo của mục có độc. Không những thế, Hoàng Định còn cố tình cho tay vào giữa hai bàn tay của mục, chỉ muốn nói lên dù tay mục có độc Hoàng Định vẫn không sợ!

Mụ tự thú nhận điều đó:

- Người không sợ độc?

Vừa kêu, mụ vừa thu tay về!

Đắc ý, Hoàng Định vờ kêu:

- Hoá ra mụ định dùng độc để hại ta? Mụ phải chết!

Kéo tay xuống, Hoàng Định vỗ mạnh vào Đan Điền của mụ.

Ào...

Mụ hốt hoảng bước lùi:

- Người...

Hoàng Định xoay ngang người:

- Phi Ưng Triển Dực!

Bộp!

Mặt mụ méo xệch vì bị Hoàng Định quật cho một khuỷu tay khá nặng!

Thấy mụ còn choáng váng, Hoàng Định lập tức rùng người xuống:

- Hắc Hồ Thâu Tâm!

Vù...

Có tiếng quất lạnh lạnh vang lên:

- Cuồng đồ táo tợn! Còn không mau dừng tay!

Véo...

Có một tia hàn quang xỉa thẳng vào huyệt Thái Dương bên tả Hoàng Định!

Hoàng Định chưa kịp có phản ứng thì ở phía hậu tâm cũng có nhiều tiếng xé gió lao vào:

- Nếu muốn toàn mạng thì phải dừng tay!

Véo...

Véo...

Biết Lục Hợp Khốn Tiên Trận đã xuất hiện, Hoàng Định hiểu dùng ta là thúc thủ, vì thế, Hoàng Định lập tức lăn người về mé hữu, tiện tay điểm vào huyệt Định Thân của mẹ Thi Quái.

Vù...

Đứng bật lên và đặt một tay vào đại huyệt Bách Hội của mẹ, Hoàng Định gầm lớn:

- Bọn ngươi phải dùng tay thì đúng hơn! Nào, hay bọn ngươi muốn nhìn thấy mẹ này thảm tử?

Sáu ả nọ quả nhiên đã cùng đến và lần này cả sáu ả đều lăm lăm trường kiếm trên tay!

Thấy thái độ quyết liệt của Hoàng Định, sáu ả phải dùng tay!

Thấy thế, Hoàng Định cười nhạt:

- Ném kiếm qua một bên! Ném!

Sợ hãi, tất cả đều ném kiếm.

Choang! Choang!

Hoàng Định lườm mắt nhìn họ:

- Bọn ngươi to gan lắm! Đã nhìn thấy mẹ Thi Quái định hạ độc thủ với bốn sứ giả nhưng bọn ngươi vẫn cố tình làm ngơ! Bọn ngươi biết đó là tội gì không? Gọi là tiếp tay cho địch, sát hại huynh đệ trong bang!

Ả hồng hách tái mặt, lên tiếng chối:

- Không đúng! Bọn ta vì nghe tiếng động mới chạy đến!

Hoàng Định nhìn ả:

- Vậy tại sao bọn ngươi thủ kiếm sẵn trong tay? Thông thường bọn ngươi nào dùng kiếm?

Ả hồng hách ấp úng:

- Ngươi hiểu sai rồi! Bọn ta đã thủ kiếm từ khi phát hiện có Bạch Diện Quái Nhân xuất hiện!

Hoàng Định cười bằng mắt:

- Ngươi lại đây!

Ả hồng hách kinh nghi:

- Để làm gì?

- Mau!

Giật mình và sợ hãi, ả bước đến:

Hoàng Định bất ngờ chộp một tay vào ả:

- Đỡ!

Vù...

Ả lùi lại thật nhanh, miệng thét:

- Người dám hạ thủ ta sao?

Hoàng Định gật gù:

- Thân thủ của người rất nhanh! Ta đã khôi phục chân lực vẫn không dễ dàng hạ thủ người.

Ả hống hách trở lại vẻ trịch thượng cố hữu:

- Đối với địch thì phải phòng bị! La Đường chủ luôn căn dặn bọn ta như thế!

Hoàng Định vụt cười ha hả:

- Nói rất hay và cũng rất đúng! Ha... Ha...

Ả hống hách cau mặt:

- Bảo ta nói đúng sao người cười.

Hoàng Định ngưng cười:

- Ta cười vì người đã tự cáo giác người! Ta hỏi, người thủ kiếm vì phát hiện có địch, nghĩa là người đang trong tư thế phòng bị! Vậy tại sao người ngay khi có tiếng cầm đôn bị quật vỡ, người không kịp chạy đến? Đến lượt bức tường bị phá vỡ, người cũng không xuất hiện? Chỉ đến khi ta chuẩn bị hạ thủ mục to gan này ủa một cái cả sáu người bọn người cùng xuất hiện? Không phải bọn người cố ý sao?

Ả ngậm cằm miệng vì đã bị Hoàng Định vạch rõ chân tướng!

Hoàng Định muốn ả phải nói:

- Nói.

Ả chống chế:

- Bọn ta không cố tình! Chỉ là chậm chân thôi!

Hoàng Định nheo mắt nhìn ả:

- Chậm chân? Đang lúc có địch xuất hiện, sự chậm chân của ngươi chính là giúp địch nhân có cơ hội thực hiện ý đồ! Tội tư thông với địch còn nặng hơn, nếu so với tội tiếp tay với địch sát hại huynh đệ! Ngươi còn biện bạch nữa thôi!

Cả sáu ả cùng lo sợ:

- Bọn ta không có... Không có...

Hoàng Định xô bật mụ Thi Quái qua một bên, trầm giọng như tiếng Diêm Vương định tội:

- Đã như thế, bốn sứ giả đành phải thay mặt La Đường chủ xử trị bọn ngươi! Ra tay đi, ta cho bọn ngươi một cơ hội cuối, hãy dùng toàn lực để chi trì sinh mạng!

Cả sáu ả nhìn nhau và đương nhiên là nhìn nhau dò ý!

Ả hồng hách sau một thoáng suy nghĩ, vụt hét:

- Bọn ta phải giết ngươi! Lập trận!

Hoàng Định cười lớn:

- Càng tốt! Lập trận đi! Bốn sứ giả đâu phải lần đầu nếm mùi Lục Hợp Khổ Tiên Trận? Ha... Ha...

Hoàng Định nói đúng, vô tình nhắc cho năm ả kia nhớ chuyện đã xảy ra!

Vì thế, dù ả hồng hách đã có lệnh, năm ả kia đồng loạt phục người xuống:

- Bọn hạ nhân vô tội, mong sứ giả rộng dung. Tất cả đều do Liên Liên xúi bẩy!

Hoàng Định nhìn ả hồng hách:

- Ngươi là Liên Liên? Chính ngươi đã chủ xướng tất cả?

Ả Liên Liên run rẩy:

- Ta... Ta...

La Nhược Phi từ ngoài lao vào:

- Liên Liên! Ngươi càng lúc càng to gan, dám phản kháng mọi mệnh lệnh của ta!

Vút!

Nhìn thấy La Nhược Phi, ả Liên Liên đổ sụp xuống:

- Đường chủ! Hạ nhân chỉ vì lo cho Đường chủ!

La Nhược Phi lạnh giọng:

- Câm! Nếu lo cho ta sao người cố tình về bè với mụ Thi Quái, quyết hãm hại sứ giả?

Liên Liên đỏ lẹ chan hoà:

- Không hề có chuyện này! Hạ nhân chỉ muốn chế ngự y, tạo cho Đường chủ cơ hội khác để phục Xạ...

La Nhược Phi biến sắc:

- Người thật quá đáng! Chớ trách ta...

Bộp!

Hoàng Định rùng mình, nhìn La Nhược Phi ung dung quật võ Thiên Linh Cái của Liên Liên!

Vẫn chưa hết, La Nhược Phi quay đầu nhìn vào năm ả kia:

- Bọn người còn không mau tự xử? Hay muốn chờ ta ra tay?

Đối với Hoàng Định, một cái chết của Liên Liên đã tạo ra quá nhiều mối lợi rồi! Trước hết, Lục Hợp Khốn Tiên Trận kể như vô dụng vì đã khiếm khuyết một! Sau đó, như Liên Liên vừa nói, La Nhược Phi quả nhiên có ý đồ là đưa Xạ Nguyên Châm vào người Hoàng Định và may thay việc đó chưa xảy ra! Vì thế, để tỏ chút lòng nhân và cũng là bắt nể trước thái độ lạm sát của La Nhược Phi, Hoàng Định chột ngăn lại:

- Chậm đã nào! Do Đường chủ đến chậm nên không thể nghe, tất cả là do Liên Liên chủ xướng, trừng trị một mình ả là đủ rồi! Đường chủ hãy cho những người còn lại cơ hội lấy công chuộc tội!

Năm ả kia lập tức phục người, cầu khẩn La Nhược Phi!

La Nhược Phi buông tiếng thở dài:

- Bọn người làm ta quá thất vọng! Nể tình Hoàng sứ giả nói hộ, ta...

Năm ả kia không còn gì mừng hơn, càng lạy tạ nhiều hơn!

Nhân đó, Hoàng Định cố tình giải khai huyết đạo cho mụ Thi Quái miệng thì nói:

- Kể cả mụ Thi Quái này nữa, tại hạ nghĩ, cũng đừng trách mụ! Có lẽ mụ cũng bị Liên Liên xúi giục!

La Nhược Phi ngạc nhiên:

- Người luôn từ tâm như thế sao?

Hoàng Định nghiêm mặt:

- Khi có thể tha thì nên tha! Lấy đức phục người vẫn hơn là dùng sức!

Mụ Thi Quái sau khi vận dụng nội lực làm cho kinh mạch lưu thông, bỗng đứng dậy:

- Hoàng tiểu tử! Ta không chấp nhận ân tình của ngươi! Ngươi đừng mong gì ở ta có sự đền đáp!

Hoàng Định mỉm cười:

- Ta không hề mong đợi điều đó! Có chăng, như nhìn vào mắt mụ ta biết, ta sẽ đón đợi mọi sự phục thù của mụ!

Mụ hừ lạnh, quay người thi lễ với La Nhược Phi:

- Ta đã nhục bại, càng lưu lại đây càng xấu hổ! Cáo biệt!

Vút!

La Nhược Phi thất kinh, gọi với theo:

- Nương nương!

Có tiếng mụ Thi Quái ném lại:

- Chỉ khi nào báo được mối thù này, tự ta sẽ quay lại!

Biết mụ đã bỏ đi, Hoàng Định tuy mừng thầm nhưng ngoài mặt vẫn vờ cười gượng:

- Vô tình tại hạ đã tự tạo lấy một kẻ tử đối đầu! Thật đáng tiếc!

La Nhược Phi bĩu môi:

- Ngươi không cần phải lo! Ở mụ ta, ngoài độc môn là có giá trị lợi dụng, ta không còn gì để lưu luyến! Có mụ lưu lại, ta càng thêm bực mình!

Lời của La Nhược Phi vừa dứt, từ phía xa có tràng cười của mụ Thi Quái đưa đến:

- Ta đã đoán thế nào ngươi cũng nói như vậy! Nhưng có nghe vẫn hơn là không nghe!
Hé... Hé...

La Nhược Phi không ngờ mụ vẫn còn quanh quẩn, chưa chịu đi, nên đã lỡ lời, có hối cũng không kịp! La Nhược Phi hậm hực quát lớn:

- Mụ nghe thì đã sao? Tốt hơn, đừng bao giờ mụ để ta gặp lại! Nhớ đấy! Hừ!

Tuần tự mục kích những cử chỉ và những lời nói cho thấy La Nhược Phi là hạng người như thế nào, Hoàng Định vừa cảm thấy lo sợ vừa có phần nào khinh bỉ!

Bởi đó, Hoàng Định đang ngẫm nghĩ, để tìm cách càng lánh xa La Nhược Phi chừng nào càng tốt chừng đó!

Và điều này ngẫu nhiên xảy đến...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>